

FINTA ÉVA

VOLTÁL A FINOM
SZERKEZET*(Istvánnak)*

*Voltál egy finom szerkezet.
Mélykék szemed és ősz hajad
szépen formált, erős kezed
mozgásod ritmusa, az arcod
arányos alkatod, szabad
felvillanó képzeleted
szemednek izzó, kék tüze
látásod és az értelem
mi átfogta döntéseid
szabadságod, a vad vihar
hullámaid, tajtékaid
s a kettősség, mely félrevitt
s a mélybe rántott, törzsöd csavarva
a zúgó sodrások felé
és forgatott, akár egy örvény –
léteddé tetted, s lett a törvény.*

*A harag, ami áttemelt
betegségeden s elveszejtett –
az élet nem viseli el
a megvetést, a lázadást
harcot az Istennel, egekkel –
a harag lett, mi elveszejtett
szédülta szép vonásaid
és minden sejtédben a rejtett
kozmikus rendet, mi teremtett.*

*Voltál egy finom szerkezet
de részeid szétkalapáltad
megbontottad egységedet
mikor a teremtést bezártad*

*rejtőzésedbe, borda-rácsba
száműzted haramijaként
epéd eltömött járatába.*

*Voltál - a finom szerkezet.
A kéz, a szem, a száj, a lábak
bőröd redőiben a sorsod
erőd mutatták, s felfedett
valami védtelent az állad.
Szerencsefia is lehettél
volna ennek a torz világnak.
Elrettentetted önmagadtól
családodat, a béke hangját
a csodákat száműzted magadtól
csak teremtetted, s mindig másnak
idegeneknek adtad át.
Világunkká lett a világod
a világtalan árvaság.*

*A szenvedéseket te mérted
magadra, és jutott belőle
nekünk, kik körbe fogtunk téged
a finom szerkezetet védve.
Belebabráltál, mint egy műtős
Isten hibátlan anyagába
szétziláltad tartalmaid
megbontottad, mi rended zárta.
Provokálni eget és földet
tajtékos hörgéssel gyalázni
a benned dúló életet
ordító halottakkal járni
miközben szelíd szerelem
szelíd öröm gyermekszemekkel
csitított mindhiába, s egyre
vitáztál a megtagadott
és a száműzött szeretettel.*

*Voltál a finom szerkezet
Isten remeke, a hibátlan.
Nem bocsájtottad meg neki
lelked kicsorbult éleit
s a gyengeséget általában.*

2019. november 13.

A TEREMTÉS RŐL

*Mert Isten alkotása elkápráztat
a zseniben, a Down-kóros gyerekekben.
Nem mérlegelek nagyságot, minőséget.
Ám ha az ember Istent játszva teremt,
a selejt csak selejt marad:
nincs benne teremtője lelke.*

2020. 07. 05.

ÁLDÁSAIM

*Áldott a kert, mely engem ringat,
a haragos vagy fényes ég,
az elburjánzó, zöld vadonnak
belakom öblös rejtekét.*

*A fecskék fölöttem nyilaznak,
fióka csiccség valahol,
az ég begyűjti hófehéren
felhőit, mint egy kék akol.*

*Virágaim vetélkedése,
a narancs, bíbor és vörös,
odaszólnak a rózsatőnek
a rózsaszín szirmok között.*

*Benned, Uram, örök a béke.
Csak mi, tudatlanok – velünk
sok a dolgod. És már örülhetsz,
ha ebből bármit sejthetünk.*

2020. 07. 05.

A POÉZISRÓL

*A jó költő cingár marad
hiába eszi a halat
hiába eszi a meszet:
jót írni csak gebén lehet.*

*Pegazusom nyiszlett gebe
üveghegyre szállok veled
az ott az Olümposz maga
ott nő a kopaszok haja.*

*Serényleném táluentumom
lelkem tüzével itatom
anyanyelvemmel etetem
hadd száguldozzon még velem!*

2020. 07. 05.

A FORMÁHOZ

*Kérdelek, mi a versforma, amit űzök.
A formát, mint ruhatáramat, le-leváltom.
Ámde aki soraim viselője, én magam: megmaradok,
mint Mikes Kelemen. S vagyok, aki voltam.*

2020. 07. 05.